

Szarvas Ferenc

A GYÚJTÓ

Pontosan három órakor fordítottam el a kulcsot a zárban. Kitértam a kocsmá dupla szárnyú ajtaját, hogy kiszellőztessek. Tíz éve nem lehet zárt légtérben dohányozni, de itt még mindig füstszag van. A falak most lehelik ki azt a cigaretta- és pipafüstöt, amit hatvan év alatt magukba szívtak. Megfordítottam a zárva táblát, kidobtam a kukába a két sörösüveget, amit tegnap éjjel otthagytott valaki az ablakpárkányon, aztán a műanyag vödörbe vizet engedtem, és leöntöttem a falat, amit lepisiltek. A cigarettacsikkeket berugdostam a csatornába, aztán bementem a pult mögé, és bekapcsoltam a pénztárgépet. Ilyenkor még van fél órám, hogy megegyem a rántotthúsos szendvicsemet és megigyak egy kólát, az első vendégek négy óra előtt pár perccel szoktak befutni.

Meglepődtem, amikor megláttam az ajtóban a fekete öltönyös, fehér inges férfit. Az én küszöbömet ritkán lépik át ilyen jól öltözött emberek, és ha mégis betérnek, akkor ellenőrizni akarnak valamit. Hozzám lerészegedni járnak a kuncaftok, és ez a fickó nem úgy nézett ki, mint egy alkoholista.

Csak egy pillanatra állt meg a pult előtt, a szemembe nézett, elmosolyodott, áldás, békesség, mondta, és már ment is tovább, hátra, a legtávolabbi asztalhoz. Biccentettem, áldás, békességgel köszöntem én is. Utoljára harminc éve, nyolcadik osztályos koromban, amikor konfirmáltam, akkor köszöntem így.

Lassan ült le a padra, felesleges mozdulat nélkül. Kivett a zsebéből egy szájharmonikát, maga elé tette az asztalra, megropogtatta az ujjait, és rám nézett. Odamentem, hogy felvegyem a rendelést.

Tíz éve állok a pultban, és mikor bejön valaki, a ruházatából, a hajviseletéből, a táskából tudom, hogy mennyi pénz van nála. A mozgásából, a köszönéséből és hanglejtéséből meg tudom mondani, hogy mit fog inni, és hogy mennyit. A második kör rendelése után már azt is tudom, hogy mikor fog hazaindulni, és várja-e valaki otthon.

Azt elsőre vágtam, hogy ez nem ellenőr. Ez az öltönyös Áldásbékesség úr találkozóra érkezett. Száraz vörösboros típus, aki mértéktartó, és legfeljebb két pohárral iszik. Az ilyen kuncaft először is tudni akarja, hogy milyen bort tartok, és az alsópolcosat, vagy a műanyag palackosat nem issza meg. Vizespohárból nem iszik, vörösboros kell neki, és mielőtt a szájához emeli, a fény felé fordítja, hogy megnézze, tiszta-e. Ha nem lát rajta semmit, akkor is megtörli.

Álltam előtte, és vártam, hogy megszólaljon. Nem rendelt, azt mondta, majd később, mert vár valakit. Zenélni akar, kérdeztem, és a szájharmonikára mutattam. Nem, mondta, az csak egy eszköz, egyfajta beszélgetésindító a gyűjtéshez. Elfér a zsebben, mindenki tudja, hogy mi ez, és mindenkit érdekel, hogy fogom-e használni.

Szó nélkül mentem vissza a pulthoz. Nem értettem, teljesen összezavart. Azt hittem, azért nézett rám, mert rendelni akart, aztán amikor odamentem, akkor meg lepattintott. Nem szeretem a gyanús alakokat. Mi a francot keres Áldásbékesség úr a város leleplegkintebb kocsmájában? Mit gyűjt? Áldozatokat? Lehet, hogy sorozatgyilkos? Vagy pedofil. Vagy egy pedofil sorozatgyilkos. Nincs nála táská. Az öltönyösök mindig hordanak magukkal táskát. Nem tette ki a telefonját az asztalra. Elő sem vette. Lehet, hogy nincs is telefonja. Vagy kint hagyta a táskájában, amit az autójában hagyott. Kinéztem az utcára. Seholy egy parkoló autó.

Azt gondoltam, ez az én terepem, és vissza kell vennem az irányítást, aminek a legegyszerűbb módja az, ha teszek egy apró szívességet, amivel lekötölezem. Egy talpas pohárban kivettem három deci szódat. A ház ajándéka, mondtam, és letettem elé az asztalra. Felnézett, elmosolyodott, megköszönte, és elővett a zakója jobb belső zsebéből egy noteszt, aztán egy tollat, és letette a szájharmonika mellé az asztalra.

És ezeket is a gyűjtéshez fogja használni, kérdeztem. Rám nézett, bölintott, aztán felvette a poharat, a fény felé fordította, és megtörölte a zakója ujjával, mielőtt belekortyolt volna. Én is bölintottam.

Mi az, amit szájharmonikával, noteszsel, és pont az én kocsmában lehet gyűjteni, ugye ez nem valami törvénytelen dolog, kérdeztem, mert én nem szeretem a bajkeverőket. Mire a mondat végére értem, már nem mosolygott. Sójajtott egyet, és intett, hogy üljek le.

Nyugodjon meg, nem vagyok bajkeverő, lelkipásztor vagyok. De voltam börtönben is. Ott végeztem el a teológiát. Tíz évvel ezelőtt bajba kerültem, rossz döntéseket hoztam, és a végén bankot raboltam. Amikor fogházba kerültem, azt gondoltam, vége az életemnek, ha kiszabadulok, akkor sem lehet már normális életem. Sokáig tartott, mire rájöttem, hogy van visszaút. Most másoknak segítek, mondta, és belekortyolt a szódába.

És mit gyűjt, kérdeztem.

Sorsokat, bűnöket, hibákat gyűjtök. A szájharmonikát azért tettem ki az asztalra, mert az ad apropót a beszélgetésre. Ha valaki megkérdezi, hogy ez mi, vagy hogy zenész vagy, akkor elindul a társalgás, és két rávezető kérdés után már itt ül velem szemben, nyitottan és érdeklődően. Meghívom egy italra, és hálás lesz a váratlan ajándékért, sőt, lekötelezve érzi magát, ő is adni akar valamit, és megajándékoz az élete történetével. Tudod, saját magáról mindenki szívesen mesél. Idegen vagyok, ezért őszintén mesél, nem ismer, nincs vesztenivalója. Mindenkinek van egy sztorija, amiben benne van az egész élete, és egy élet belefér harminc percbe, azalatt minden fontos dolgot el lehet mondani. Utána csak magukat ismétlik. Mindenki szeret beszélni a hibákról és bűnökről, amiket elkövetett. Persze ezeket nem a mesélő követte el, mindig más a hibás, ő csak áldozat, és vele csak megtörténtek a dolgok, sodródott. De minden történetnek ugyanaz a vége, hibáztak, bűnhődnek, és ezek ismétlődnek, sorsmintákat alkotnak.

Hét főbűn van. Ha valaki tudatosan követ el egy bűnt, akkor megváltozik az élete. Erre mondják az emberek, hogy sors, és én ezeket a sorsmintákat gyűjtöm. Nekem csak azt a pontot kell megtalálnom a harminc perces történetben, hogy mikor és milyen bűnt követett el a mesélőm. Ezeket én lejegyzem, otthon összerakom, és egyetlen nagy történetben megírom az egészet.

Én a döntések könyvét írom, amiben benne van az összes bűn és rossz döntés, ami miatt kisiklottak a sorsok.

Tátott szájjal hallgattam Áldásbékeességet. Ez miért jó, kérdeztem.

Fordított Jumurdzsák-elv, felelte. Jumurdzsák elvesztette a szerencsehozó talizmánját, és szerencsétlen lett. Arra jöttem rá, hogy ez fordítva is működik. Ha hoztál egy sorsfordító rossz döntést, és azt

elmondod nekem, akkor megszabadulsz tőle, elveszem tőled, beírom a döntések könyvébe, és a te életed ismét egyenesbe áll.

Felálltam, a pulthoz mentem, mert jött valaki. Kockás ing, farmer, barna bőr cipő, hátizsák, legalább két hónapja nem volt fodrásznál, ez sör lesz. Legfeljebb három korsó.

Amikor odaért Áldásbékesség asztalához, rámutatott a szájharmonikára, valamit kérdezett. Két mondatot váltottak, és ült vele szemben. Igen, jól gondoltam, két sört rendel.

Virrasztás a torkolatnál (akril, vászon)